
Enten–Eller

Lyrik af

Kaj Munk

Udgivet i 2018. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Kilde Munk, Kaj. 1949. "Enten–Eller", i: *Mindeudgave Digte*, side: 227, København: Nyt Nordisk Forlag Arnold Busck.

Enten–Eller

Mænd med blege Miner,
Folk, jeg agter stort,
villet rolig triner
ind ad Gaardens Port,
vil Beviser føre
for, hvad helst de tror,
trænger til at høre
deres egne Ord.

Og den samme Remse
bli'r mig tit forklar't,
den om Smilets Bremse,
om vor Egenart,
om at Ret maa vinde
og „Kong Christian staar“,
om at selvbesinde
og de tusind Aar.

Det er godt altsammen.
Ære, Lov og Pris.
Men jeg svarer: Jamen
hvad skal her Bevis?
Vi til Kamp er buden.
Hvad der er os størst,
maa vi slaas for uden
nogen Vished først.

Du maa slaas i Blinde
i den samme Stund,
da du trues inde
i din Verdens Grund.
Skal du overveje,
om det nytte kan,
for dit bedste Eje,
er du raadden, Mand.

Visst skal Fædrelandet,
skal vort Folk bestaa.
Og dog – noget andet
maa jeg gruble paa.
Det er knap det største,
at vort Land er til.
Nej, det allerførste:
at det Retfærd vil.

Skal en Fjende skogre
ad en Sump af Siv,
skal sig Danmark logre
til et løjet Liv,
skal et Flag vi bære
uden Korset paa,
da skal før med Ære
Danmark under gaa.

Altsaa Haand paa Værket!
Frem i Holgers Navn!
Krist har tegnet Mærket
over Skibets Stavn.
Frit skal Danmark gyng
paa det aabne Hav,
eller Svanen syng
over Danmarks Grav.